

V. ÉVFOLYAM.
Megjelenik
minden vasárnap
ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a
KIADÓ-HIVATALBA
városháztér 6. sz.
alá küldendő.

Pest, oktob. 15.
1871.
42. szám.

GYŰJTŐKNEK
öt előfizető után
tisztelet-példány jár.
Egyes példány ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda:
VÁROSHÁZTÉR 6. SZ,
ide küldendő mindenféle kéz-
irat, mely „Ludas Matyi"-nak
van szánva.

A fináne macskája.

Nagy lett volna Kerge Pali
Fináncz tudománya,
De mi haszna, ha kevés volt
A vágott dohánya.
Tanitá a bölcselkedést
S hajra!
A bolondság — szó a mi szó —
Csak megesett rajta! —

A nemzetnek volt egy nagyon
Kedves kis cicája.
Cirmos — tarka, szeme fényes,
Módos a kis szája. —
Reá bizták a szép cicát,
S hajra!
A bolondos história,
Akkor ereszt rajta!

Pedig igérte ám nagyon
Erősen igérte:
Hogy jól tartja, jól megőrzi
Mindent áldoz érte!
Tejet, vajat, csibe-combot
S hajra!
Nagy igéret mellett a sor
Csak megesett rajta!

Mondám úgye? mikor ő az
Igéretet tevé
„Czigány praepositiót" tett
Az igéret elé:
Ha és **ha**, aztán meg csak **ha**
S hajra!
Következőkép esett meg
A történet rajta:

A szomszéd asszonynak volt egy
Vén kandúr macskája,
Útálatos, erőszakos,
Hamis a zuzája.
A vén kandúr egyet gondolt
S hajra!
Megirigylé a szép cicát,
Az ármányos fajta!

Látta, hogy ennek gyülik ám!..
Tegnapra mint mára
A sok étek, reá ehült
A förtelmes pára.
Kerge Pálnak hizelkedett
S hajra!
Ki csalta tőle a sok jót
Ez a gonosz fajta!

Tejes fazék tetejéröl
A tejfelt lenyalta,
A legszebb darab húsakat
Nagy mohón felfelta,
Elkapkodott tőle mindent
S hajra!
Szegény szép kis cirmos cica
Szomorkodott rajta!

Nagy béle volt a kandúrnak,
Soha jól nem lakott,
Bár a szép kis cica elöl,
Minden jót el kapott!
Savót, csontot hagyott neki
S hajra!
Szegény cica bizony nagyon
Elsoványult rajta!

Megpróbálta Kerge Pali,
Etetni egy piczit,
De ha többet adott, rögtön
Beállt a deficit!
Évröl évre igy ment biz ez,
S hajra!
A deficit nyavalyája
Örökös lett rajta!

Nagy lett volna Kerge Pali
Finánc tudománya,
De mi haszna, ha kevés volt
A vágott dohánya.
Tanitá a bölcselkedést
'S hajra!
Megesett biz ez a bolond
História rajta!

Nagy Bőgős. —

Szabadkai életképek.

XXXVII. kép.

Felhivás!

Tekintve, hogy a mostani pisze közgyülés nincs másra hivatva mint, hogy a mameluk-párt egyes hiveit a város kontójára jutalmazza: ennélfogva felhivatnak mind azon Tekintetes és Nagyságos, Nemzetes és Vitézlő hazafiak, (?!) kik telkeiken, házaikon vagy egyéb el nem adható vagyonukon — a közérdek tekintetéből — busás áron tuladni nagylelküsködnének, alulirtnál haladéktalanul jelentkezzenek, nehogy az új szervezés után a balpártnak felülkerekedése által áldozó községüktől elüttessenek.

Matyi
főispán.

Mi mindent látott Dom Pedro a braziliai császár Pest-Budán?

Ritka dolog, hogy egy császár, más közönséges halandó módjára egyik kezébe fogja utitáskáját s esernyőjét, másik karjába pedig a felesége kapaszkodjék, s ily módon beutazza a nagy világot, mintha csak szomszéd uramékhoz menne látogatást tenni.

Hiában, még az Amerikából került császár sem olyan, mint a többi ilyen fajta nagy ur.

Sok furcsaság is történt aztán vele erre mifelénk.

Igy például egy helyütt nagyurak, herczegek fényes kiséretükkel várták a vasutnál a császár megérkezését. S midőn a váró terembe várják, hogy európai módra dikcziókkal, rokoni csókkal fogadják, a császár csak nem jön. Nem tudták elgondolni e szokás ellenes dolog okát, miután a hivatalos el nem késett távirat pontosan azon időre mondotta megérkezését, mikorra ők a vasúthoz legkegyelmesebben kimenni méltóztattak.

Az udvarmester lótnak-futnak, de hiában! nincs császár.

Ekkor jön egy hordár s az ad fölvilágositást, hogy hiszen a császárnak ő mutatta meg a városba vezetö utat, azt tehát soha se várják, mert az már eddig ki tudja, melyik utcza kirakatait nézegeti a feleségével.

Volt bámulás s csodálkozás!.. A braziliai császár e tettén szörnyen meg botránkozott egyik udvarmester s azt sugta a mellette álló óltott lábu lélokájnak:

— Hallod-e, Szepi, ez a Dom Pedro beillenék hozzánk polgárnak.

— Be ám! hápogja a strimflis szolga. Nekem ugy tetszik, hogy Amerikában még a császár is először ember, azután fejedelem.

Ez a polgárnak látszó császár eljött hozzánk is. A lapok azóta annyit irnak róla, hogy midőn a hirlapok hódolati közleményeire figyelmeztették, szánakozó mosolylyal azt felelé, hogyha egy saját országabeli lap oly szolgaságot tanusitana irányában, senki sem olvasná.

De kitünő hatása van ennek az amerikai levegőnek!..

Dom Pedro a főváros nevezetességeit meg akarván szemlélni, egy vezetőt fogadott, ki neki egyet-mást megmutasson s megmagyarázzon.

Legelőször is fölmentek Buda várába. A mint a császár meglátja a Henczi szobrot, kérdi, hogy ez Magyarország melyik hős fiának emlékére állittatott?

A vezető igy felelt: Ez az emlék csak azért van, hogy a magyar honvédség az ott elesett férfiu vitézsége által buzdittassék.

A várból lementek a vérmezőre. — A császár nem tudva elképzelni, hogy az miféle nagy térség lehet, s kérdi a vezetőt, hogy miért nem épitenek rá házakat, s miért hagyják oly pusztán?

— Nem lehet ám — feleli a vezető — mert e mezőre szándékoznak a 67-ki közösügyes kibékülés emlékszobrát fölállitani.

A mint a császár meglátta a Gellérthegyen sötétlő fellegvárat, kérdé, hogy hát az mi?

— Az — mond a vezető — azért van ott, hogy a pestieknek minden nap eszébe tartsa: „memento mori."

Midőn a lánczhidon Pestre érkeztek, Dom Pedro azt kérdi:

— Hát az miféle homok bukcsa.

— A koronázási domb — felel a vezető.

Az utczán sok kettesével járó s roppant ártatlannak látszó hölgyekkel találkozunk.

— Miféle szende hölgyek ezek? — kérdé a tengerentúli császár.

— Ezek kaphatók arczképben is. — A kirakatok teljes meztelenségben hirdetik, valójuk minémüségének erszény pusztitó állapotját.

A mint egy kirakathoz érkeznek, a császár nagy figyelemmel nézegeti azt a sok ingerlően csábitó hölgy fejecske arczképet.

— Ah! — mond a császár — hisz itt csupa nagyúri dámákat látok, még pedig sok ugyancsak ruhaszükségben szenvedhet.

— Hjah! — mond a vezető — nálunk ez már igy szokás.

— No — mondja a császár — sok furcsaságot láttam már s különös szokásaik is vannak önöknek itt, mik engem arról győztek meg, hogy én inkább maradok braziliáner.

Szlávni szerkesztő Zúr!

Le akarom magamnak tisztázni!...

Vagyok nagyon megszamaradott sziveskével, hogy nekemet a magának ujság „Népszava" 40 szám valaki modja, hogy én világcsaló, szemfényvesztő (schwartzkünzler) és minden megvagyni, csak nem pecsületes az az posten zember. —

Igen!.. nagyérdemü publicum, elvertem a templomok pizit, de — mire?..!

Letisztázom:

Vót engemet megválasztás az ülnyögi azaz „prézesi" székre. . . . . . . 2000 forint

Második nap részegségből föltámadás ivásra . . . . . az is 2000 forint

Magamat háznak megvétele a „szamár" hegyen . . . . . . 3000 forint

Székes templomba pottyant hét ágon kódorgó, mendörgős menkőnek pótlék épitésre . . . . 6000 forint

Nekemnek nem koplalásra, és édes kedves drága nejemnek pipere és csecse becsére (hogy a derék uraknak még jobban megtetszessék) . . 7000 forint.

és igy ez mindjárt kisz pizben tészen ki . . . . 20.000 pengöt...

Ugy hiszem megvagyok magamat le tisztázva s nem sokára nagy orrt és cótert elvárva, őszinte lábnyaló alávalója.

Imposztolovits Joszif
Szent Endrei „pévacz" m. p.

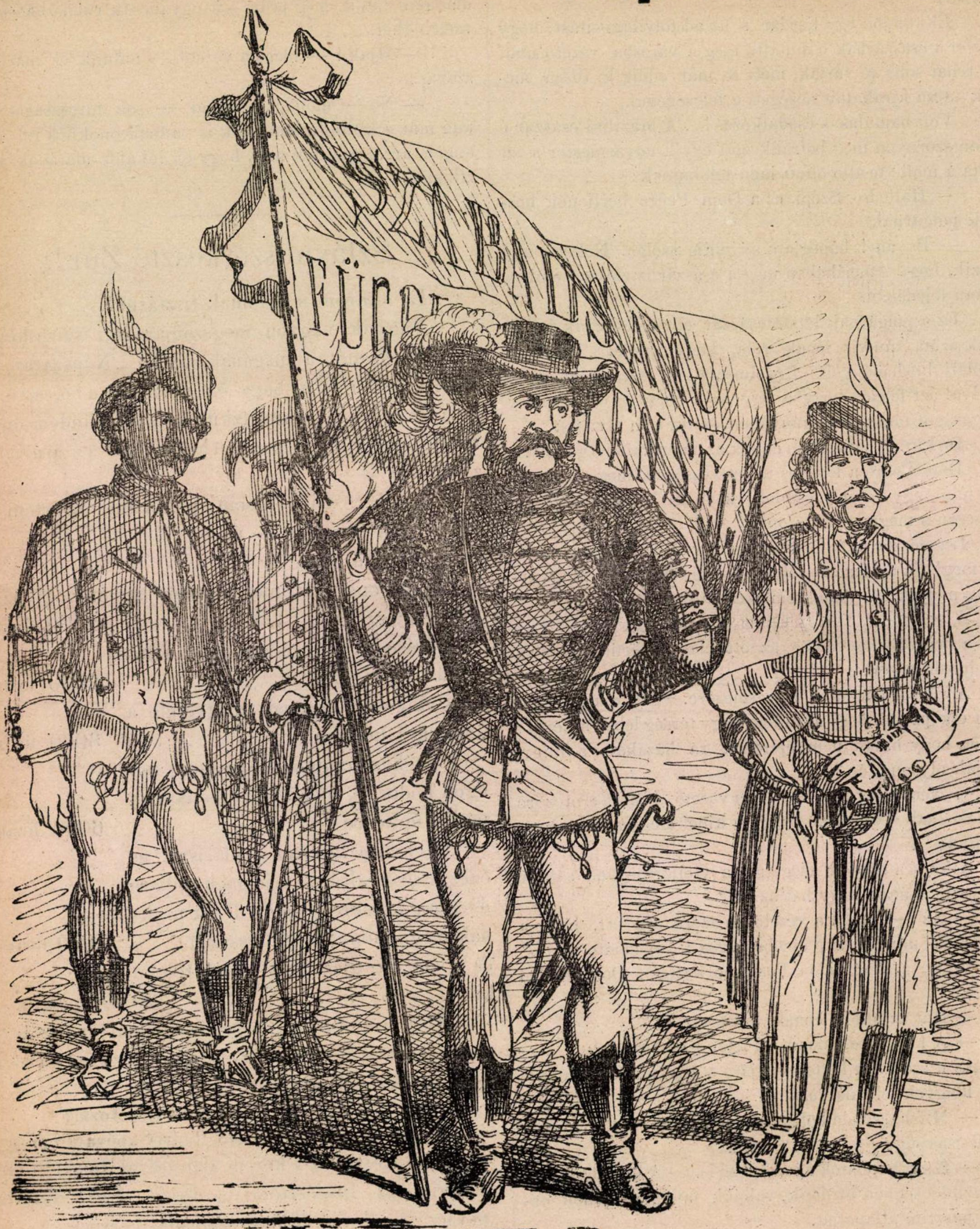
Alól irott, saját kezem aláirásával bizonyitom: miszerint az Imposztolovits Joszif Szent-Endrei „pévacz" úr által kiállitott számadás correct.

Czinczáriusz Dumm(er) csa(csi.)
hű mameluk és anyámaszony birája. m. p.

Kelt Szent-Endrén october 10-én 1871-ben.

*

Tempora mutantur et

A braziliai császár igy képzelte a magyarok vezérét;

nos mutamur in illis.

azonban igy találta.

Sziporkák.

A brasiliai császár a muzeumban járván, midőn meglátta Pulszkyt, azt mondja:

Ah! ön az a Pulszky, ki olyan nagy forradalmár volt..?

Igenis, szent fölségü császári fényes kegyelmességem! szelelé ki orra alól Pulszky.

No, kegyed csakugyan a muzeumba való — mond Dom Pedro s hátat forditva távozott.

A fővárosi sajtó szeret nem közönség elé való magán dolgokat közhirré tenni. Igy például, hogy X. kisasszony elszökött 4. urral, N. ur váltót hamisitott stb.

Ugyan mikor tanulják meg már, hogy mit mikor lehet nyilvánosságra hozni.

Még megérjük, hogy tárgy hiányában az urak, egyszer csak azt is ki irják, hogy papájuk miként csókolta meg a mamájukat sötétben.

Miért nem szólasz a cseh-német vitához? faggatja az egyik jobboldali a másikat — hisz azzal még nekünk is meggyülik a bajunk.

Miért üssem ki Hohenwarth kezéből a poharat, felel a másik, hadd igya csak ki maga, a mit bele öntött, mert ha nem hagynám meginni, azt fogná ránk, hogy pezsgőt töltött a pohárba, ha pedig kiitta, tudni fogja, milyen ize van a — lőrének.

Mi már ugyis tudjuk — vágott közbe egy harmadik.

Két debreczeni polgár a Csokonay szobor leleplezéséről beszélgetett.

Mondja csak szomszéd, szól az egyik — miért állitanak a régibb jeleseknek szobrokat? Hisz akkorra az ujabbaknak nem is jut.

Hát lássa komám, viszonzá a másik, ezt azért teszik, mert ha az ujabbaknak is szobrokat akarnának állitani, attól hanyatt vágná magát a mostani alkotmányos korszak. Azért nincs az Aradi és sok más vértanuk szobra.

Bizony.

A cseh kiegyezésnek olyan nagy hatása volt Bécsben, hogy az emberek elfeledkeztek verekedni s lopni, a mi ember emlékezet óta nem történt.

Ezt egy rosz nyelvü bécsi német ugy igyekezett megmagyarázni, hogy a csehek az napon mind haza mentek kiegyezést csinálni.

Adomák.

Vizitálni ment egy klastromba a provinciális, 's egyébb dolgok elvégzése után, tudakozódott a gvardiántól a barátok erkölcséről is. — A gvardián hiven referálta: hogy X. barát melyik menyecskéhez jár, — a magáét persze bölcsen elhallgatta — Y. meg hogyan ejti szerét, hogy a klastromból kiszökhessen, mert két gyermeke van a városban sat. sat. Végre egy vén tót csontrára került a sor, kiröl azt referálta, hogy a bort mód nélkül szereti, 's mindig iszik. —

A provinciális maga elé citálta a pátereket és fratereket, 's kegyesebb életmódot ajánlott; mikor a vén csontrára került a sor, mondja a provinciális:

— Öreg! azt hallom a bort mód nélkül szereted —

Szeretem biz én — felel az öreg — ha jó, és s o k.

Hm! ha j ó és s o k? — azt is mondják ám, hogy mindig iszol.

— Bolond a ki mondja — válaszol az öreg — hiszen ha m i n d i g i n n á m, m e g f u l l a d n á m!

Fiatal barát vendég érkezett az X-i klastromba, a gvárdián meghagyta a pátereknek, hogy vacsora után l á s s á k e l j ó l!

Azok osztán el is látták jól, ugy t. i. hogy éjfél után két óráig mindig itatták, persze hogy maguk is ittak kegyetlenül. —

Reggel panaszkodik a novicius, hogy a feje igen nagyon fáj, 's kérdi az egyik vén kujontol, ha az övé nen fáj-e?

Nem bizon — felel az öreg — ugyan hogy lehet azt megtenni, hogy az ember feje ne fájjon igy ivás után? kérdé ismét az ifju.

Hát ugy öcsém — mondja a vén — hogy i g y á l n e g y v e n e s z t e n d e i g m i n t é n, a k k o r a z t á n m a j d n e k i s z o k i k a z e b a d t a k o b a k j a!

Nevezetes vendég érkezett egy klastromba, a barátok iparkodtak is szivesen látni, — felterítettek a nagy refectoriumba pompásan, a szakács is iparkodott megmutatni, hogy mivel élnek a barátok. Az asztal közepére fel volt téve egy pompás antik billikom. Szemébe tünt ez a vendégnek, 's kérdé: mire való? a gvardián felel, hogy a régi barátok ebből szokták inni a poculum charitatist.

Hiszen lehet ez vagy négy itcés! mondja a vendég.

— De bizony öt — válaszol a gvardián.

— Hát van-e még, a ki kiigya?

— Nincs bizony — mondja a gvardián — az az, hogy . . . . talán még volna egy, 's ezzel int egy terjedelmes poczaku páternek, hogy próbálja meg. Az eleinte szabódott, később azonban engedelmet kért, hogy távozhassék.

Egyszer csak jön ám be a poczakos páter, 's az öt itczés billikomat színig töltvén, a vendégre köszönti, 's issza ki a köröm próbáig.

Mindnyájan gratuláltak a páternek. A vendég azonban kérdé: hogy hát az elébb miért nem merte kiinni. —

Féltem, hogy nem megy — válaszol a páter, s elébb megpróbáltam.

— Hogy — hogy?

— Hát úgy, hogy elébb oda künn egy öt itczés fazék bort meg ittam egy hajtóba. Ez volt a próba.

Singuláris genitivus.

Miután három álló évig működött tiszteletes H. uram mint academicus rectora v — i iskolában, ősi szokás szerint fűl, és haj rángatások közt megtanitotta a falusi gyermekeket arra is, hogy a singuláris genitivusa mutatja meg minden latin szónok azt, hogy melyik declinátióhoz tartozik — pályáját tovább futandó ekkép kezdett búcsúzni kedves tanitványától.

— No kedves fiaim! már én közületek igen rövid idö mulva elmegyek . . .

— Tudom, tudom, hogy elmegy tiszteletes rektram — vágott a búcsú beszédbe egy kis peckes fiú a padsorokból.

— Hát honnan tudod kedves fiam? — kérdé a fölszólamlót a rector. —

— Biz én kérem alázatosan a. . . . singuláris genitivusáról tudom — lőn az együgyü gyermeki válasz. —

Extractum.

Szűcs Imre úr, a híres köcskeméti tenyeres talpas gyenyerális, azaz pardon! főkapitány úr folyó évi október hó 3-án jókedvében a somfa tuskóra esküdött, hogy Pesten csipett madarát H a j a g o s J á n o s uram koponyáját*) szabadon ereszti, melyre mindanyian iszunk egyet, miután, a nevezett már kikapta a sajtó bíróságtól az — o b s i t o t. —

Csak azért is

Hajagos.

Ludas Matyi eredeti távsürgönyei.

Debreczen, oct. 11. d. e. $^3/_4$12. Csokonai Vitéz Mihály emlékszobrának leleplezése fényesen sikerült. A lepel egyszerre hullott le; a kötél pedig nem akadt a nyakába, mint József nádornak.

Debreczen, oct. 11 d. u. 4 óra. A diszlakomán a föispán a királyért ivott. Ludas Matyi szinte a királyt köszöntötte fel. Persze a k ö l t ő k i r á l y Petőfi Sándor szellemét.

Borsszem Jankó emlékkönyvébe:

Khüllő Schimsehl Lipóth, Lébele Ájzele thokmány
Majd Jákhúb az Ízsákh és nyomorúlt Leophold.

☞ A germanizatzióhoz ☜

Levelezési lapok:

I. T. C s e r n á t o n y L a j o s urnak az „E l l e n ő r„-ben:

Minket ne tessék ám a g e r m a n i z á t o r o k közzé számlálni, mi a m a g y a r i z m u s hű apostolai vagyunk.

in Namen des

„Erstenungarischenfeinsteschweitzerdoppeltespielkartenfa briksaktiengesellschaft"

der Präses.

II. T. Z l a m á l V i l m o s urnak az á l l a t i n t é z e t b e n:

Ama hosszu replica alá, mit a multkor a „Pesti Napló"-ban méltóztatott közzé tenni, már csak oda tehette volna nekem a doktor úr a mediczinás üvegeiken használt hivatalos czimet igy:

Ersteungarischepharmacentischeundtechnischchemischecentralanstaltin Pest.

---

*) Rakits Aladár úr.

Szerk:

Diskurszus

Iczig szomszéd és Mihály gazda között.

Iczig: Hallotha-e Mihály ghazda, hogy az a Dhom Phedro cshászár Phestnek a thübbi khözt egy vhilág hirü inthézetét szintén megláthugatta.

Mihály: Hát melyik is volna az?

Iczig: Nu thalálja ki, Mihályleben.

Mihály: Talán bizony az akademiát?

Iczig: Höher Phedro, akharum mondani Mihály ghazda. Nu de láthum, hogy Mihály ghazda nem ismerüs a mhagasabb thársadalmi kürük inthézeteiben, hát csak megmondom, hogy a „Lhég Therézia" asszonysägh nőkhikhépzettek inthézetét lhatugatta meg.

Mihály: Hát az miféle intézet?

Iczig: Háth, Mihály ghazda, otth a mhái thársadalmi szukhásuk musthani mheztelenséghiben gyünyürküdnek.

Mihály: Igaz-e, hogy nagy pénzszükség van ismét.

Iczig: Dhehugy van!

Mihály: Hát a lapok miért csapnak oly nagy lármát vele?

Iczig: Bhizuny nem egyébhért, hanem hogy az usztrákh meghint thübb bhankút nyomathasson.

Iczig: Mhit mund khend Mihályleben a cseh bhunyudhalmasságuk kiegyezéséhüz?

Mihály: Hát, Iczig szomszéd, én csak a mondó vagyok, hogy most rettenetesen jó lenne majd cseh jobboldali képviselőnek lenni.

Iczig: Nhus, mhiért?

Mihály: Ej, ej s azt Iczig szomszéd nem tudna kitalálni? Hisz most ott is annyi lesz a vasuti s más vállalat, hogy soknak a pénz majd az ablakán folyik be.

Iczig: (magában) Er hat recht!

Zsiga-pósta.

A „Vácz" tek. szerkesztőségének Vácz.

Tisztelt collega! a cserepéldányokat rendesebben kérjük!

Joskó Zazravec szénégetőnek. Ott a hol. — Ime emlitjük miszerint a „Minister krisis" czimü czikkét megkaptuk.

Dunaföldvárra: K. Jancsi ur felség folyamodványát kérjük eredetiben; mindenesetre bemutatandjuk e derék balpárti embert a „Ludas Matyi" nagyérdemü olvasóinak, megérdemli, — kérnénk a fotographiáját is, pater Makutyié már meg van, által is adtuk rajzolónknak. — Nagyon kár, hogy H. ur kitépte ama bizonyos juris doktor ocsmány kaparását a kaszinó panasz könyvéből, igaz, hogy jól tette, ha kitépte, mert az olyan esztelen irat nem oda való, de direct az egyetem jogi karához küldendő, hogy lássák minő embereknek osztogatják a doktorátust. Egyébb meg lesz.

Előfizetési felhivás.

A „NÉPSZAVA" a nép atyjának

KOSSUTH LAJOSNAK

magasztos nézeteit s politikai elvhüségét tekintve irányadóul: a tiszta demokratikus eszméknek legbuzgóbb apostola; hű őre és védője a nép jogainak; zászlóvivője a népszabadságnak, népuralomnak; tolmácsolója a nép érzelmeinek és panaszainak; úttörője a közmüvelődésnek; előmozditója a népjólétnek; renditlen harczosa kedves hazánk függetlenségének.

Előfizetési ár:

Évnegyedre . . . . 1 frt
Félévre . . . . 2 frt

Kiadóhivatal: **Pest, városháztér 6. szám alatt.**

Felelős szerkesztő: Mészáros-Hevesy Antonia. Főszerkesztő és kiadó tulajdonos Mészáros Károly.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.**

Pest, 1871. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úri-utcza 7. sz.